

DIRECCIÓ Y ADMINISTRACIÓ : Cadena de Cort, núm. 11.—PALMA.

RESURREXIT SICUT DIXIT... ALELUYA...

En va els juhèus havían posad guardians armats en el sepulcre del Senyor; l' hora del poder de les tenebres havia passat ja; era forsós que se complís el gran miracle de la resurrecció de Jesucrist, que devía servir de prova principal á la veritat de la Relligió catòlica. Així es que al tercer dia després de mort, s' uneix s' ánima de Jesucrist ab son còs; y dotad aquest de les cualidats dels cossos gloriosos, surt del sepulcre sens mourer tan sols la pedra que tancava s' entrada. Unes santes dones s' adelantan á la sortida del sol per anar á embalsamar els restos preciosos del Salvador Diví. Mes, ¡quina sorpresa!... veuen un Angel, rodetjat de llum celestial, que los diu: «No temeu: sé que haveu vengut á cercar á Jesús; ha ressucitat ja, no es dins el sepulcre; mirau el lloch ahont estava. Duis aquesta bona nova á sos deixebles.» Venen correns Sant Pere y Sant Joan per ser també testimonis del prodigi. Els altres dexebles, persuadits de la veritat de les promeses del Senyor, se reaniman y se disponen á publicar per totes parts la divinitat de Jesu-Crist ressucitat. (S. Mat. capítol XXVIII.)

Com la Ressurrecció de Jesús es el fonament de la nostra fê y la basse de les nostres esperances; per això es que el Redemptor prová en moltes aparicions la veritat de la Ressurrecció. No content ab apareixer una y altra vegada, s' apareix innumerables vegades als Apòstols, estant ja totsols, ja reunits; ara en el camí d' Emaus, ara junt al mar de *Tiberiades*. Com una de les aparicions més notables fonch á Santa María Magdalena, la posarêm aquí. Se nomená la Santa ab aquest nom, de *Magdalum*, ahont habitava, prop del mar de Genesaret, en Galilèa, y fonch curada per Jesu Crist, que la alliberá de set dimonis. Desde les hores se acostá al Salvador seguintlo ahont sevuya qu' anás, escoltant ab ternura les instruccions que sortían de sos llavis. L' acompanyá encara durant la Passió, y lo va seguir fins á la montanya del Calvari. El dia tercer després de la seua mort, havent anat dematinada al sepulcre, per embalsamar de nou al diví Còs, no encontrant-

lo, y posantse á plorar amargament, se li apareixen dos àngels vestits de blanch y li preguntan perque plora. «Plor, diu ella, perque se n' han duit el meu Senyor, y no sé ahont l' han posat.» Llavores girantse, veu á Jesu-Crist sens conèixerlo, pensant qu' era un hortolá «Dona ¿perquè ploras? li va dir el Salvador, ¿què cerques?»—Si vos lo haveu llevat d' aquí, respongué ella, digame ahont l' haveu posat y jo lo aniré á cercar.—Li va dir Jesús: ¡María! y ella regoneixentlo ab aquesta paraula se tirá á sos peus per besarlos; impedintho el Salvador, li maná digués de part seua als apòstols que encara no s' en pujava al seu Pare. Y així Magdalena fonch, segons el sant Evangèli, la primera que va veurer al Salvador ressucitat. (Sant March, cap. XVI.)

MOSSEN JOAN.

SANTS Y FESTES

DE LA PRESENT SETMANA

- Día 16. Dilluns.—S. Toribi, bisbe.
- Día 17. Dimars.—S. Aniceto, papa y mr.
- Día 18. Dimercres.—S. Eleuteri, papa y mr.
- Día 19. Dijous.—S. Ermógenes, mr.
- Día 20. Divenres.—S. Antonino, mr.
- Día 21. Dissapte.—S. Anselm, bisbe y dr.
- Día 22. ✠ Diumenge de Cuasimodo.—S. Pere Armengol.

Bones Festes

Les desitjám á tots los suscritors y amigs d' aquest setmanari; als seus colaboradors y als redactors dels periódichs que mos favoreixen ab los camvis.

Les desitjám á totes les persones constituïdes en Autoritat dins Mallorca.

Les desitjám á tots els pobrets acullits en los establiments de Beneficencia.

Les desitjám als inimigs de la nostra MALLORCA.

Que 'l ram d' olivera benehit diumenge passat sia penyora de pau, y de cristiana vida sobre aquesta terra; y la pauma, que ufanosa edorna les nostres cases, sia símbol de resurrecció per la Benaventuransa eterna.

CADA COSA A SON TEMPS

Historia y significació del Ciri Pascual

ELS Sumos Pontífices Zossimo y Teodoro, determinaren se benehís en dissapte Sant el Ciri Pascual, ab les oracions que va compondre Sant Ambròs, y se colocás junt al altar y á la part del Evangèli.

Aquest Ciri simbolisa la columna de foch que guiá als Israelites en sa peregrinació per el Desert, la gloria de la de la Resurrecció de Jesu Crist y la llum del Evangèli que ha il·luminat á tots els pobles sumergits en les tenebres de la ignorancia y de la mort. Igualment simbolisa la aparició de Jesu Crist ressucitat á sos dexebles, per lo que se apaga y se retira del costat del altar, despues de cantat l' Evangèli, en el día de la Ascensió del Senyor.

Devés l' any 417, el Papa San Zozimo maná que en les parroquies é iglesies menors se beneís el Ciri Pascual el Dissapte Sant, costum que ja estava introduhida en les iglesies majors. En el IV concili de Toledo lletgím.—«Algunes iglesies, la vigilia de Pascua no beneiexen ab la llanti y el Ciri, y preguntan ¿perquè noltros (els Bisbes en les iglesies majors) las beneím? Les beneím solemnement, los contestám, com á gloriós simbol de la meteixa nit, á fi de representar ab la bendició de la santa llum, el mistèri de la sagrada Resurrecció de Cristo que succehí en aquesta nit alegre y sagrada.» Algúns li donan major antiguedat, suposant que data la cerimonia de dita bendició del primer concili de Nicea celebrat l' any 325.

Altres atribuixen l' origen del Ciri Pascual á les columnes de cera que Constantino manava encendre el vespre de Pascua; y alguns á la costum que hi havia de escriurer en un ciri benehít totes les festes movibles que dependían de la de Pascua.

Més envant, aquestes festes se escrivían en tires de paper ó plegamí que s' afarravan en el Ciri.

Las cinch pinyes ó grans de encens que, en forma de creu, s' hi clavan durant la bendició, representan les llagues de Jesu Crist y els balsans y aromes que derramaren demunt son Còs, al depositarlo en el sepulcre. També suposan alguns que signifícan las cinch festes movibles de Pascua de Resurrecció: la Ascensió, Cincogesma, la Santíssima Trinidad y Corpus-Cristi, que en ell se anotavan.

La sagrada Congregació de Ritos per decret de 19 de Maig de 1607 dispongué que se encengués el Ciri Pascual els tres dies solemnes de Pascua, el dissapte *in albis* y tots els demás diumenges fins á l' Ascensió.

El prefaci que se canta en la bendició del Ciri Pascual no es anterior al sigle V y se atribueix per uns á Sant Agustí, per altres á Sant Lleó ó á Sant Ambròs; y altres creuen que lo va compondre, ó al manco lo reformá, Pere, diaca de Monte Casino, que vivía en el sigle XII.

Finalment devém afagir, que en el día de la Ascensió després de les paraules del Evangèli *Asumptus est in caelum*, «y s' en pujá á los Cels,» se apaga dit Ciri, que fins llavors havia estat encés tots el diumenges á la Missa Major, y á Vespres; ab lo que la Iglesia se ha proposat representar que Jesu Crist llum de les nostres ànimes acabá desde dit día de brillar als nostros ulls mortals, porque s' en pujá á los Cels.

MOSSEN J. B. ENSEÑAT.

¡Aleluya!

Oh, fills d' Adán! los nostros cors alsemne
d' amor ubriacats,
de goitx y ditxa, qu' el gran jorn de Gloria,
homens, ja 's arribat.

Als tochs de les campanes, que retrunyen
per pobles y ciutats,
s' alegra la natura, despullantse
de son vel endolat.

L' aucellada, que muda 'n romanía,
refila llurs cantars
á dins lo bosch ombrivol, que n' aixeca
ensempe remors súaus.

Y l' humil fontanella, que dormida
s' havia deturat,
tota goijosa, corre y brufa els lliris,
que alenan perfumats.

Les nostres veus, feèls, en chor alegre
juntém tots aplegats,
per alçar á Deu 'l cántich de la vida,
del mon renovellat.

Cantém lo jorn de gloria y de gaubansa;
cantém lo jorn triunfal:
¡Aleluya, aleluya! al Fill del Homo,
que ja ha ressucitat!

Alegremnos, qu' el Príncep de la fosca
vençut tot n' ha romás;
y en el mon pera sempre llum divina
eterna lluhirá.

Lo regne del dolor y dels cruels odís,
lo regne trist del mal,
com torre que s' esfondra ab la ventada,
ha caigut trossejat.

P' el regne de l' Amor y la Justicia,
que del cel devallá
y se nodreix del cor del Fill de Deu
ab la mateixa sanch.

Alsét avui d' eixa funesta tomba,
¡oh vella humanitat!
dins hont hi romangueres tants de segles,
esclava y gemegant.

Alsét! Per fer ta celestial entrada
ja s' obrin los portals
del paradís etern, que se tancaren
per lo pecat d' Adán.

Y puja redimida per gaudirne
de l' eterna heretat,
Filla n' ets ja del regne de l' Amor,
Justicia y Veritat.

Cantemne donchs, feèls, ab còr y ànima:
*¡Gloria sia en lo alt
á Deu, y en la terra pau als homos
de bona voluntat!*

JOAQUIN MARIA DOMENECH.

12 Abril 1900

NOTICIES HISTÓRIQUES

XV

Any 1505.—Día 8 d' Abril.—Morí D. Pere Beltrán, mallorquí, elevat per D. Juan II, de la rectoría de Lluchmajor al bisbat de Tuy, que governá ab sabiduría, celebrant *sínodo diocesá*, y millorant la fábrica de molts de temples, sens descuidá s' augment del culto de la casa del Senyor.

¡Alerta, Pare, alerta! (*)

ENDAVANT, Pare, exclamà alegrement la baronesa, allargant una cadira al P. Jusep.

Després dels compliments aquest se va seure, y ella digué:

—Idò, l' he enviat á cercar, Pare, per un assumto molt delicat, molt difícil..., que no me atrevesch á encarregarlo á ningú, no sent á vostê.

—Gracies per sa confiansa, senyora baronesa.

—Sols un homo de la seua virtut, y del seu...

—¡Diga, diga! Qu' es axò?

—Se tracta, Pare, *nada menos*, de que na *Clarita* ha de fer sa primera comunió.

—¡Com!... ¿Y no l' ha feta encare?

—¡Per amor de Deu, Pare! ¡Si no té més que catorce anys! No ha estat descuit. Es que jo trob qu' aquexes coses no s' han de fer atropelladament. Vuy dir que, avuy en día convé dexar que s' inteligència se desenvolli completament perque la nina se don conta d' un acte tan extraordinari.

—¡Ah bé! Si la inteligència de na *Clarita* s' ha torbat en desenvolarse, no dig res. Però com que recordi que, quant era petiteta, vaig tenir el gust de conexerlos á vostês, á Loyola, y era molt viva...

—Ja hu creg! ¡Massa llesta es ella!

—¡Ah! idò. Ja fa temps qu' hauria d' haver...

—¡No s' ho pot imaginar!... Va loca amb son vestidet blanch. Anit passada lo dugueren de París. En *Pepe* volia que l' hey fessen aquí, però jo no hey he pogut doná peu. ¡Aquí no tenen manyes! Que 's figur, ha de rebre la Comunió de mans d' un senyor Canonge portuguès que arribará passat demá, y el diumenge dinará amb noltros. Varen ser colegials plegats ab en *Pepe*...

—¡Ah, ja, ja!

—Sí; havia de venir, no sé per quins asuntos, y vaig dir á n' en *Pepe*: ¡Bé, bé! A encarregar *enseguida el traje* al millor sastre de París, á fi de tenirlo en temps; perque si dexám passar l' ocasió...

—Ja sab la senyora baronesa que me té á sa disposició. Quant vulga comensaré á preparar á sa nina.

—Sols que m' entenga. Però antes desig ferli una observació. ¡Alerta! ¡per Deu, alerta!

—¿Qué?...

—Na *Clarita* té una inteligència molt viva, y es además una delicada sensitiva. En l' explicació dels deu manaments, en ser á certes matèries, que sia molt delicada sa plática doctrinal y molt discretas ses preguntes. ¡Per amor de Deu, Pare! ¡Vostê no coneix á na *Clarita*! ¡Eviti tota paraula que pugá darli á conexe de lluny s' existència de certes coses!

—¡Però, senyora!...

—¡No, no, Pare!... ¡Per amor de Deu! si l' advertesch, no es que pretenga darli lliçons. Cabalment l' he enviat á demanar perque coneg la seua exquisita prudencia y el seu talent... tant sols li dig axò á fi de que sápia que no poden anarli ab procediments ordinaris. ¡Ah! Vaig á ferla venir, y si vostê vol podrá comensar tot d' una á prepararla.

Poch temps després sa *nina* sa trobava devant el P. Jusep, qui romangué estorat. En sos sis anys qu' havian transcorreguts desde l' havia vista á Loyola, la nina s' havia feta dona.

Li vé estampada en sa boca una expresió de

(*) Aquest quadret de costums es còpia *mutatis mutandis* del pintat per *Teófilo Nitram*, en la revista catòlica *La Hormiga de Oro*.

socarroneria impropia de s' edat, y en los seus ulls inquietos y vius, un' altra expresió indefinible que dexava traslluí cert aire de prematura malicia...

Com era curt el temps que podia el P. Jusep dedicar á na *Clareta*, pensá comensar el día si-guent, limitantse á ferli algunes preguntes.

—¡Però com has crescut!—li digué.—Ests tota una dona! ¡Supòs que ja no jugarás ab *bebés*!

Ella ficsá els ulls demunt el P. Jusep, com un qui queda ofés per sa pregunta, y li respongué amb cert desprèci:

—Aquexes juguetes son coses de infants petits.

—Diguês, diguês: ¿vas molt á Sant Jusep?...

—Noltros anám poch á l' Iglesia: sols qualche diumenge á missa; com cada vespre anám á n' el teatro, ò *de reunió*, y com llavò encara hem de sopá... ¡ja veu vostê!

—¿Y á ne quins teatros vas?

—Sa mamá estima més anar á n' el principal, però á mí m' agrada més es *Circo*. ¡Representan unes pessas tant precioses!... *El Monaguillo*. *Al agua patos*, y d' altres...

—Y ¿sa mamá vá amb tú á n' aqueix teatro?

—Qualque vegada; però casi sempre hey vaig ab ses Gonzalez y molts de vespres qued á caseua. ¡No s' ho pot figurá! Com tocan es piano, y n' Alfredo sempre balla amb mí....

—¿Quí es n' Alfredo?

—Un germá de ses Gonzalez—respongué acalant els ulls y tornant vermeya...

—¿Y quants d' anys té?—preguntá el P. Jusep.

—Devuit. Balla molt bé... Per axò jo no vuy ballá ab altre,—digué na Clara animantse un poch. Además, les coses que me diu tan gracioses....

—¿Y tú que li contestas?

—Jooo...—respongué na Clara perturbada y acalant sa vista,—no le hi puch dí are...

—¿Quant les me dirás, idò?

—Quant me confessi...—respongué entristintse y sense gosá mirar la cara á n' el P. Jusep.

Aquest ab fonda compassió pensá: axò es l' *angel de l' ignocència* y del candor p' el cual demanava, la baronesa, que fossen molt remirades ses plátiques doctrinals y molt discretas ses preguntes. Desgraciades criatures á n' aquí el criminal descuit y la mal entesa condescendència dels pares fan perde desde sa més tendra edat, la més preuada joia de s' infantesa, enverinant els seus juvenils cors y preparant l' eterna perdició de ses ànimes. Y aquella mare que una y cent vegades, havia assassinat l' ànima d' aquella criatura exposantla sense barrera á n' els perills de totes les concupiscencies, advertia estúpidament al sacerdot encarregat de prepararla per sa primera comunió, que no l' escandalisás....

Molt poques preguntes més necessitá el P. Jusep per ferse càrreg del estat moral d' aquella nina, mestra ja, á pesar dels seus poch anys, de certes coses que les filles de pares vertaderament cristians y prudents ignoran tota la vida.

—¿Estará preparada per diumenge?—digué sa baronesa á n' el P. Jusep.

—Es un poch curt el temps, senyora. Me sembla qu' heu haurém de perllongá.

—Supòs, digué sa baronesa fent sa mitja, que vostê no l' haurá escandalisada...

—No, senyora,—respongué el Pare en so meiteix tó—Ella m' ha escandalisat á mí.

MIQUEL GAYÁ BAUZÁ, PVRE.

SETMANA FRITA Y AB ESCABETXO

¿Aquí que passa?

¡Tach... xuya, si aqueixa setmana hi ha altra cosa que juguetes, pitos y flautes, bebés y altres cinch centes mil fo-limeses que fan torná els uys verts als infants de casa pobre, satisfán els capritxos dels ricatxos y posan entre s' espasa y sa paret als de ses families de la *mossonea* que necessita set doblés per fer un sou.

¡Els infants tenen capritxos!... ¡Els pares los han de complaure un pich al any!... ¡hi ha d' haver el *tira y amolla*, perque sa corda no pot está sempre tirant...!

Resultat: els pares sempre en surtan perdent; perque ¿quin pare no s' ablana com á cotó al veurer á son fill fet nn mar de llágrimes, convulsiu y fent potadetes?—¡Oh, calla, menut, es *papá* te comprará es *juguet* més *mono* del Ram! Aquell *pateco*, á poch á poch va calmant son estabetx, y sa tranquilidat renax, y repentinament sos llabis li souriuen: es nin ó sa nina han guanyat es plet á sos pares. ¿Que tal, *Nadal*? ¡Per aquí comensan sa *setmana de passió* de tota la vida molts de parets y maretas! Deixém els manufacturers, comerciants, marxandos y revenedors que fassin el seu *agosto* dins el mes d' *abril*, y que ab aquesta *xifadura* tonta se fassin de *plata* els explotadors de sa candidès dels *papays* y *mamays* condescendents, *impressionables*, *ideals*... *espirituals*. S' afany del negoci esta casi sempre barayat ab sos principis de sa moral: es *fi* es el resultat dels medis. No parlém tampoch dels grans caudals que surten de Mallorca y solen *colarse* á s' extrangè, producte de quatre *monjoyes* (de mal gònero casi totes) que al cap d' un parey de dies (els indispensables als capritxos veleidosos de la *patulea*) están arreconades dalt un porxo perque sa pols en fassi festa, ó trossos y bossins vajan á pará á n' es carro dels fems. ¡Axi solen acabá ses grandeses de la terra!

Aquests infantons que p' el *Ram* tenen capritxos acaban ordinariament per espoltri un gros patrimoni. Exemples no 'u mancan. Y no sols axó; sinó que pujats eh tal conformidat, els joves y joventes, res los mou á compli ab so seu dever que no sia algún premi esca de baixes passions.

Els infants, axi educats, son un torment p' els pares; perque, seguint aquell refrán «segons s' atlot ses juguetes,» cuant son homonets no volen *fer res per no res* que no sia sa *jugueta* obligada per sa *moda*. ¡Vergonya fa contarhol, y es, per desgracia, lo qu' está passant. Mé ficsaré sols en un detall de sa vida social: en sos atlots qu' han de prendre carrera. Generalment parlant, duen sa seua gaudularia fins á lo més endins des toix; ¡com pot un pare lográ qu' el seu fiy ingrés á s' Institut? Oferintli un rellotje. ¿Qué farà per no menjá *carabassa* p' es Juny? prometentli qu' anirá á ses *itènes* y á n' es *toros*. ¿Com les s' haurá d' arreglá perque acabi *bé* y *honestament* es batxillé? ¡Foy!... un li haurá de prometer un anell d' or, un altre un ajet d' Algé y un carretó, á n' es tercer una *bicicleta*, á n' es quart una máquina de fotografia, á n' es quint un ca y una escopeta; y si es batxillé dura set anys, á n' es sisé una allota per festetjá (si no l' ha feta abans) y á n' es seté... una bossa plena d' unces y que may s' hi acabin, un *revolver* per... *matarsé*; y ¿després?... es *diluvi universal*. Axi son aquestes coses, valdement algú me cregri esagerat.

¡Quin temps aquell en que 'ls atlots estavan satisfets ab un ram, ó ab una pauma, ó ab un rollo, ó ab una mesurata de xufletes, cacahuets ó vellanes que total valia cada una un *cuartillo* de real!

¿Encara hi haurá cap *retrogrado beneyt* que negui que *pregressam*?

TOMÁS D' ETS AMBUYS.

CRESPELLS Y DOLCETES

BONS NÚMEROS.—Heu son, entre els rebuts darrerament, els de *La Creu de Montseny*, el *Repertorio de buenas lecturas*, la *Revista Popular de Barcelona*, el *amigo del Obrero* y la *Ilustración Llevantina*. Aquesta, ab ses composicions literaries y amb sos fotogravats, propis de *Setmana Santa*, s' ha presentada regionalista católica.—Recomanáms als nostros lectors dites publicacions.

GRACIES.—Als qui nos favoreixen enviantmos material p' el *Folklore mallorquí*. Li darém sortida axi com podrem. ¡Llástima que el nostro setmanari no sia de 16 planes! Aumentant un poch més sa suscrició, encara heu provariam.

DEXAU LO DOL

A molts de pobles de Mallorca per festes de Pascua de Resurrecció hey ha sa costum d' aplegarse alguns homos, principalment jovensans, formant partides amb guiterres, ferreguíns, óssos y, si vé bé, instruments de buf, y van á cantá de casa en casa el *dexém lo dol*, en canvi d' arreplegar dins covos panades, crespells, flaons, ous, etc.

Un d'ells, de bona veu, comensa ab l'endressa:

Per posá bon fonament
saludém primé á Maria,
y diguém alabat sia
el Santíssim Sagrament.

El Santíssim Sagrament
está posat en l' altá
y l' hem d' aná á visitá
y á *da els Pascos* á Maria.

Y llavò segueixen les escomeses:

Rebrém de l' Autoridat
que sia Batle majó,
ó panades ó flaó;
Deu li pach la caritat.

Mestre Antoni, axecauvos
ó feis axecá sa dona;
duim aygordent de sa bona
aposta per donarvos.

Després de cada glosa se cantan á coro acompanyat dels sons, y per tornada les sigüents:

Dexém lo dol
cantém amb alegría
y anirém á dá
los Pascos á Maria,
á *Marié*.

Dexau lo dol
cantém amb alegría
les Pasqües á Maria
¡Aleluía!
¡Aleluía!

Acabada la repetició de *á Maria*, acentuant s' a final, continúan ses que expresan l' objecte de sa glosada per aquest estil:

Sa panada es qu' hei importa
qu' heu feta p' els cantadós,
si la teniu daulamós,
sino esfondrarém sa porta.

Pubila que me dará
formetjada ó robiol,
jo 'm pos al davant tot sol.
que diga quin fadrí vol,
y concedit li será.

A n' aquesta casa honrada
jo com qu' hey haja vist fum;
ja deuen encendre es llum
per donarvos sa panada.

Venim un estol ben gros
per aquí cercant panades;
y si mos dau sobrassades
serán per posá á s' arros.

Sa madona sortirá
de dins sa cuina, abrigada,
y dirá á sa criada:
donalos una panada
sa més grossa qu' hey haurá.

Panades mos heu de dá
de xuya ben atapida,
que si no l' heu benehida
noltros menám s' escolá.

Fadrina que donará
panades á sa cuadrilla
dins un més será novia
amb so fadrí que voldrá.

Tractau bé la companyia,
enguany, d' aquests cantadós;
y ells pensarán en vos,
y d' es ball sereu sa novia.

Vos teniu el còr de bronzo
revoltat de politxóns;
daumos set ó vuit flaons
de catorse pams de fondo.

Si no heu fetes ses panades,
ni flaó, ni rubiols;
donaumos un pané d' ous,
noltros ja farém truitades.

N' hi ha d' altres que tiran indirectes ó aludexen á altres coses com es ara aquesta:

Vos teniu so fiya tendra,
però ja du cadenó;

m' heu de da coca ó flaó,
ó m' heu de volé per genre.

Si els de dedins no donan senyal de vida, comensan á despedirse amb altres més ó menos picants:

Jo tench sa ma que 'm fa mal
de gratá devall sa porta
si no 'm dau lo qu' hey importa
mos n' anirém per avall.

Si no mos donau panada
no la vos agrahirém
y á vostra fiya dirém
retada més que retada.

Qui vulga veure lo que el Director d' aquest setmanari estampá l' any 1877, heu trobará en lo n.º 6 del tom IV del *Museo Balear*; algunes de ses gloses publicades en aquella Revista, les transcrivim avui per dar á conixer aquesta classe de *Folklore* mallorquí.

S. ELVIRO MÁS.

Per falta d' espay no publicám avuy la secció de *Entreteniments*. Anirá en el sigüent número.